

Muž se nesmí ženy bát. Když žena vnímá, že se jí muž bojí, přestane si ho vážit, a to je začátek konce vztahu

radiouniversum.cz/cerny-slavomir-3d-muz-se-nesmi-zeny-bat-kdyz-zena-vnima-ze-se-ji-muz-boji-prestane-si-ho-vazit-a-to-je-zacatek-konce-vztahu/

Slavomír Černý Díl 3/3

Text 2.2.2024 36 min Přehrát

#Muži a ženy

Klíčem je výchova, a není to poprvé, co něco takového při hledání jádra pudla našich problémů konstatujeme. Přirozeně a automaticky okoukáváme, muži i ženy, své role v rodinách, a často už v dětství začíná útěk mužů před ženami, kdy synové utíkají obrazně i fakticky před matkami-generálkami, jejichž roli naopak okoukávají dcery. A kluci, kteří nestihnou dospět, pak utíkají před manželkami-generálkami, které jejich role vyčerpává a oprávněně štve, jak upozorňuje spoluzakladatel projektu „Restart muže“ Slavomír Černý. Vzniklý začarovaný kruh lze podle našeho hosta utnout, ale jen v každém jednotlivém vztahu a rodině – protože ve vnějších podmínkách, kdy se už tradiční patriarchální společnost dávno proměnila, a boj za práva žen se někdy trochu zvrhl v boj proti mužům – se to již jinak vrátit nedá. Ale leccos jde zachránit či napravit.

Martina: Už po devadesátém roce stále slýcháme, jak demokratičtí politici udělají všechno pro to, aby se mladým rodinám žilo lépe, aby se ženy mohly plně starat o děti, a podobně. Máte pocit, že tomu tak je, že se skutečně situace obrací ve prospěch maminek, aby mohly být v klidu s dětmi?

Slavomír Černý: To si rozhodně nemyslím. Ženy nemají podmínky pro to, aby mohly v klidu vychovávat děti. Nemají. A to vlastně vychází z výzkumů a z práce Gabora Matého, že je potřeba tři dospělé na jedno dítě, aby dítě mohlo být v pohodě. Protože tam jde o to, aby rodič byl v pohodě, a ženy dnes často – a to je zase ekonomický tlak – chtějí mít dvě děti po sobě, tak je to obrovský masakr, pokud tam není více dospělých, aby maminka měla podmínky. Takže to je velice zásadní problém. Pokud jako společnost neuchopíme to, jak vychováme děti, jak k tomu přistupujeme, tak budeme mít problémy furt, a budou ještě většího rázu, protože jsme traumatizovaná společnost, a potřebujeme udělat všechno pro to, aby děti, nebo výchova dětí, byla co nejvíce bez traumat, aby rodiče byli co nejvíce v pohodě. To je v naprostém kontrastu s tím, jak funguje naše společnost: Tlak, výkon, vydělat peníze co nejrychleji, – a v podstatě tato šílenost, tento tlak se přenáší na děti, a je tam obrovské napětí, hádky, dusno, a děti v tom vyrůstají a berou to jako normu. Proto je dnes hodně deváťáků tak v pytli.

Martina: Slavomíre, ale většinou se nestává, že by vesnicí projeli Kumáni, sebrali loňskou, nebo letošní úrodu, pobili pár chlapů ve vesnici a pak zase odtáhli. Takže proč jsme traumatizovaná společnost? Máme vlastně všechny podmínky pro to, abychom byli šťastní. Tak proč nejsme?

Slavomír Černý: Vřele doporučuji film od Gabora Matého Moudrost traumatu, moc krásný film. A v podstatě o tom mluvíme v projektu Restart muže. Jde o to, že pokud se něco stane, tak o tom potřebujeme mluvit, potřebujeme to rozebrat, pobavit se o tom, abychom pochopili, co se děje. A hlavně k tomu potřebujeme vést děti.

Protože co potřebuje dítě? Potřebuje pohodovou, vychytanou, radostnou, šťastnou maminku, a potřebuje pohodového, radostného a šťastného tatínka. Jenže pokud je na to maminka sama, má kolem sebe dvě děti, a musí napravit, připravit, vyžehlit, uklidit a zařídit všechno kolem domácnosti, a tatínek je prostě fuč, a ona nemá podporu, tak logicky bude vyčerpaná, unavená. Logicky, z podstaty věci. Proto je potřeba, aby tam byla podpora ještě širších členů rodiny. Tady narážíme na obrovský fenomén, že maminky mají často jiný pohled na výchovu, nerozumí si – babička je často traumatizovaná, protože má své potřeby, jak vychovávat děti, což je často odlišné: Chce jim dávat cukr, maminka nechce dávat cukr. Je tam obrovská škála problémů. A tohle je jádro pudla, protože maminka stres, napětí, přenáší na děti, děti v tom často žijí, vyrůstají, a už mají v sobě stres a napětí. Pak tam přijde tatínek, který má v sobě taky spoustu traumat ze svého dětství, spoustu nevyřešených témat a strachů, a často má strach to řešit. A to je samo o sobě smrtelný koktejl.

Muži jsou často na ženy naštvaní, protože se chtějí ozvat, ale mají strach, že žena bude nepříjemná, nebo s ním nebude spát. Takže místo toho, aby se ženou mluvili, jsou agresivní.

Martina: Tomu rozumím, Slavomíre. Ale pořád se nemůžu dobrat jedné věci – možná jsem už zacyklená – ale to bylo vždycky. Akorát, že za časů mého tatínka, když byl chlapcem, tak se o tom nemluvilo vůbec. Dnes děti rozebíráme: „Řekni mi o svých pocitech, jak jsi to vnímal, jak si to myslíš, a jak na tebe působily tyto věci?“ Takže v čem je tedy problém, když my naopak do mrtě rozebereme každou událost, a nutíme děti, aby se zamýšlely nad věcmi, nad kterými by ony normálně mávly rukou?

Slavomír Černý: Jde jen o to si o tom povídat. To je celé. Aby tam byly podmínky pro povídání o tom, co se stalo. U nás doma děláme porady, protože si o těchto věcech povídáme. Kdo máte doma děti, tak asi víte, že je furt nějaké téma, a je potřeba to vzít tak, že všechno je téma, a každý na to má svůj pohled. A jde jenom o to si tyto pohledy říct. A pokud tam někdo je nevyslyšen, tak často v sobě toto téma má, a napětí se projevuje napříč. Kolikrát už jsem s chlapem řešil, že muži jsou často naštvaní na ženy, protože mají strach se ozvat, že žena byla třeba nepříjemná, nebo že s ním nechce spát, nebo že křičí po dětech.

On nechce, aby po dětech křičela, a nese toto napětí v sobě, ale neřekne to. A toto napětí, které má v sobě, se projevuje – říká se tomu pasivní agresivita – všude možně, místo toho, aby to v klidu řekl: „Hele, miláčku, mně se nelíbí, co se teď děje. Chci o tom s tebou mluvit.“ –Tak on na ní prostě začne křičet až v okamžiku, když už je pozdě. A to je to, co je špatně. To znamená, že se potřebujeme naučit o těchto tématech mluvit, povídat si, abychom popsali, co v nás je, co prožíváme, abychom se spolu bavili o životě. To je často to, co v rodinách chybí, a proto je doma tolik napětí. To je ten problém.

V momentě, kdy maminka začne mluvit o tom, co ji trápí, co by chtěla, co by potřebovala, a tatínek je schopen ji vyslechnout, a dokážou to spolu konstruktivně řešit, tak v rodině bude mnohem větší klid, mnohem větší pohoda. Problém nastává, když se o tom nemluví, když to maminka říká tisícům lidí na internetu, a neřeší to s tím chlapem, protože chlap to nechce řešit, protože má v sobě tolik traumat, protože doma se přece o těchto věcech nemluvilo, protože většina témat byla tabu. A to je jádro pudla.

Proto, když k nám do komunity přijde chlap, tak mu říkáme: „Chlape, všechno je téma. Všechno – od milování, od výchovy, od peněz, od toho, kde žijeme, jak žijeme, co chceme, co nechceme, všechno je téma. Pojdme o tom mluvit“. Většinou se doma mluví o provozních věcech. A teď, jak to posloucháte, se zkuste zamyslet, nakolik se bavíte doma o provozních věcech, a nakolik se bavíte o životě. Většinou je to dialog o provozních věcech: „Co bude k večeři? Kam pojedeme na výlet? Auto je rozbité. Je potřeba vyměnit gumy. Tamhle nám zatéká střecha.“

Martina: A hlavně rychle.

Slavomír Černý: Ale už se nemluví o tom: „Miláčku, co bys chtěla? Co si přeješ? Co se ti v životě nelíbí? Jak se ti se mnou žije? Hele, jak to budeme dělat s dětmi? K čemu povedeme děti? Já bych chtěl tohle. Co bys chtěla ty? Co si v životě nepřeješ?“ Tohle tam velice často chybí. A to je to, k čemu chlapy vedeme, aby toto prostředí pro dialog vytvářeli, protože to, že se o tom mluví, v podstatě snižuje napětí, protože se nepříjemná témata pojmenují. A to je alfa a omega, že tam často chybí obyčejný dialog, zájem o život.

Projekt Restart může umožňují chlapům pochopit, jak pracovat se svým strachem a stresem, a dá základy pro soubor dovedností, jak doma vytvořit bezpečný prostor pro ženu a děti.

Martina: Často se o této době, kterou žijeme, mluví jako o nepřírozené, protože spousta věcí, kterým jsme vystaveni, které musíme dělat a vnímat, nejsou přirozené. Řekněte mi: Jaká má být, v této nepřírozené době, role muže a ženy? Jak má vypadat? Jak ji hledat?

Slavomír Černý: To je hezká otázka. V podstatě to, co se mi v životě osvědčilo, je mít někoho, s kým o tom můžu mluvit. Mně to změnilo život, protože my jsme se doma nebavili o životě, o životních tématech, nebavili jsme se o tom, co je role muže, a co je role ženy. Proto chlapi, kteří nás sledují, přijďte k nám do komunity, přijďte na KOCHferenci, přijďte si poslechnout chlapy, kteří jsou už v mužství, v partnerství, v tátovství dál, a kteří už tyto problémy, které teď jako chlapi řešíte, už vyřešili. Protože role muže je fakt dneska náročná: Vydělat peníze, a ještě mít energii na ženu a na děti, je někdy fakt fuška, není to snadné. Ale jsou chlapi, kteří si s tím dokázali poradit, kteří to už dokázali vyřešit. A pro ženy je dneska role být v ženské energii, což je fakt náročné, protože podmínky k tomu žena často nemá. Nemá podmínky, protože často ji muž nevnímá, často má nesoulady s maminkou, nebo s tchyňkou, a často se cítí sama, což muž se taky často cítí sám, protože tam je často sebeobviňování, nebo obviňování toho druhého. A to je začarovaný kruh.

A právě proto, když o tom začneme mluvit... A jedna z věcí, co chlapům říkáme, je: „Hele, zeptej se své ženy, jak se jí s tebou žije. Přijď za ní, a jen se jí zeptej. A když ti to začne říkat, tak se nebraň, neargumentuj, a jenom poslouvej. Jen vnímej, co ti říká. A pak s ní mluv o životě“. Ale spousta chlapů na to nemá odvalu, protože by zjistili věci, které jsou nepříjemné.

Martina: Dá se říci, jaký typ mužů k vám chodí se restartovat?

Slavomír Černý: Většinou tam chodí chlapi, kteří zažili nějakou formu šoku. Buď žena začala zmiňovat slovo „rozvod“, nebo položila rozvodové papíry na stůl, nebo si našla milence, nebo se rovnou odstěhovala i s dětmi pryč. Až v ten okamžik chlapi pochopili, že je něco špatně. Protože muže, který si

myslí, že je všechno v pořádku, já nemůžu oslovit. Ale chodí k nám tito chlapi, kterým se už rozpadla rodina, což je pro ně často to nejcennější, často brali jako danost, že rodina je, a měli v hlavě příběh: „Ale já musím vydělat prachy.“ A dělali všechny věci okolo, jen nedělali podstatné věci, které budou budovat vztah mezi ním a ženou. A to se učí u nás.

Chlapi, kteří k nám přijdou, pak slyší, protože najednou začnou vnímat, že to, jak doted' žili, nefungovalo. A proto se náš projekt jmenuje Restart Muže, protože pak to je pro ně doslova restart, protože najednou pochopí základy. Chlapům říkám, že je to jako s řízením auta: Něco jsme si museli nastudovat, jak funguje dopravní provoz, jak funguje auto, ale pak jsme si museli sednout, a prostě se naučit zařazovat jedničku, zapínat motor, šlapat pedály, aby se auto rozjelo. V podstatě mít doma pohodu, a mít u sebe komunikující ženskou, je jen soubor dovedností. Já potřebuji pochopit, jak pracovat se svým strachem, a jak pracovat se svým stresem. Potřebuji pochopit, jak vytvářet bezpečný prostor pro ženu, pochopit, kde jsou moje hranice, a potřebuji se naučit tyto hranice komunikovat, aniž bych vyčítal, aniž bych házel vinu, aniž bych se sebeobviňoval. A to jsou v podstatě jen dovednosti. Nic víc a nic míň. Pokud dneska chlapi umějí řídit auto, tak dokážou pochopit a naučit se mít po svém boku milující ženskou, a budovat si doma pohodu.

Feminismus se snaží porazit muže, ženy se snaží dokázat, že jsou lepší než muži, a jejich ideologií je, že když si muž ušmikne přirození, je víc cool

Martina: Rozumíte tomu, proč je v posledních letech tak velmi zpochybňován institut rodiny? Proč, když to řeknu vznešeně, z nejvyšších míst můžeme slyšet o tom, že rodina je přežitek, že důležité je, aby se lidé měli rádi, a jedno kdo s kým. A že když rodina nefunguje, tak nemá smysl, abychom v tom setrvali, a že „patchwork family“, sešíváné rodiny, fungují někdy velmi dobře, a že to je přeci normální, když se holt lidé domluví, takže tam figurují tři tatínci, a podobně. Rozumíte tomu? A co to dělá s vašimi muži? Protože se ve vašem Restartu určitě rekrutují muži i z takovýchto oblastí.

Slavomír Černý: No, k nám přijdou většinou chlapi z tradičních rodin. Co si o tom myslím? Že mně to přijde jako absolutní šílenství. A že to hlavně šije do dětí, aby si třeba v pozdějším věku vybraly své pohlaví, nebo nějakou příslušnost. To je absolutně šílené. Když se vrátíme k tomu, jak jsme se bavili o tom, jaký je boj mezi mužem a ženou, a že se vlastně feminismus snaží porazit muže, a ženy se snaží dokázat, že jsou lepší než muži. Ale to je jenom boj, který už je tady tisíce let, a v podstatě to jenom někdo dovedl do další úrovně. Že prostě muž, když si ušmikne přirození, je najednou víc cool. To mi přijde šílené. A je to tlak na to, že muži jsou celkově oslabováni, protože ženy se ženou do popředí, protože v sobě mají – nechci říct nenávisť vůči mužům – ale boj vůči mužům.

Martina: Rivalitu?

Slavomír Černý: Rivalitu. Mají v sobě rivalitu. Naučily se mít rivalitu.

Martina: Naučily?

Slavomír Černý: Naučily, protože se musely přizpůsobit.

Martina: Myslíte, že ji v sobě neměly přirozeně?

Slavomír Černý: Přirozeně to ženy v sobě nemají. To muži to v sobě mají přirozeně. Ženy ne. Ženy se to naučí až postupem času, kdy tatínci často tlačí svoje dcerky k výkonům, a mají svou lásku způsobenou tím, že holčička podá nějaký výkon, a donese samé jedničky, nakreslí nějaký obrázek, nebo něco udělá, a proto ji budou mít rádi. A to je ten problém. To znamená, že holčičky se učí se přizpůsobit právě mužským principům, protože žijí v mužském světě, a málokterý tatínek je tak osvícen, že holčičku bude mít rád už jenom pro to, že je. Málokterý tatínek. A často svou lásku podmiňuje něčím. A to vlastně žene holčičky do většího výkonu, aby tatínkům něco dokázaly. Už x žen v naší komunitě mi napsalo, že v podstatě jejich tatínek způsobil to, že se vlastně tlačí do výkonu, aby něco dokázaly. Některé ženy mi řekly, že dokonce studovaly jinou vysokou školu, jenom aby získaly uznání svého tatínka. Což je fakt šílené.

Martina: To znamená, že do vašeho Restartu muže se mohou hlásit i ženy? Radíte i ženám?

Slavomír Černý: Ne. Já jsem přestal pracovat s ženami.

Martina: Mám jich dost?

Slavomír Černý: Ony mi píší, ale pro mě je strašně těžké pracovat se ženami, protože v momentě, kdy i žena začne říkat všechny věci, co u nich doma nefungují, tak já vidím, v čem selhává muž – a žena, aby fakt prorazila mužskou ješitnost, musí udělat na sobě obrovský kus práce. A komunikace se ženami je jiná. Protože já sázím na mužskou rivalitu. Já chci chlapy zdravě „nasrat“ aby pomyslně bouchli do stolu a řekli: „Hele, už mě to sere. Chci to mít v životě jinak.“ A v této energii jdou dělat životní změny. Protože právě tím, že chlapům ukazují vzory v naší komunitě, tak to na chlapy funguje. Ale když jednu ženu pozvednete nad ostatními, tak ony si začnou závidět, začnou být demotivované, začnou se pomlouvat – to je ženský princip. Proto se mi mnohem líp pracuje s muži, protože tam na něj, v uvozovkách, můžeme dupnout. A chlapi víc slyší na výsledky. Na chlapy, víc než na ženy, funguje drsnější mluva. Proto ženy posílám za kolegyňkou Olinkou Šípkovou, aby s nimi pracovala v ženské energii, protože je to fakt jiné. Ženy jsou v tom úplně jiné, než muži.

Kluk zpracovaný ženami není zvyklý se rvát, je poslušný, není to chlap. Málokterá žena řekne: „Jsem šťastná, že mám poslušného chlapa, který poslechne, a sedí v rohu.“

Martina: Na co myslíte, že bychom se do budoucna měli zaměřit, když chceme pozitivní změny? To znamená fungující rodiny. Na výchovu kluků? Nebo na výchovu holek?

Slavomír Černý: Obojí, jenom vnímat, že tam jsou rozdíly. Kolega Milan Studnička o tom napsal krásnou knížku Pohodové rodičovství, kde popisuje, jaké jsou tam rozdíly. My do budoucna potřebujeme, jako společnost, pochopit, jak z chlapců vychovat muže, a potřebujeme podchytit, jak pracovat s mužskou rivalitou. Protože válka není nic jiného, než v podstatě nezpracovaná mužská rivalita, kdy se prostě mladí kluci perou. Vezmou si na pískoviště bábovičky a začnou se mlátit. Kluci, kteří proti sobě válčí – generálové – válčí jenom trochu jinak, protože mají mnohem víc zdrojů. My potřebujeme pochopit, že mužská rivalita má sloužit k ochraně žen a dětí. Nic víc, a nic míň.

Martina: Ale za celé dějiny lidstva se to nepovedlo.

Slavomír Černý: Ano. Proto jsem tady, abych chlapům řekl, aby začali vnímat sebe, svou roli. To je v podstatě náš projekt. Aby chlapi pochopili, že role muže je v ochraňování žen a dětí – a aby vnímali svou roli. Role muže není v zabíjení žen a dětí, jakože chlap zabije ženu a dítě, a řekne: „Já jsem hrdina?“ Co to je za šílenství? Chlapi jsou od toho, aby ochraňovali ženy a děti, aby ženy a děti měly podmínky k tomu, aby byly po celý život radostní.

Martina: Jakou roli v mrzačení našeho vnímání ženského a mužského světa sehraává škola?

Slavomír Černý: Obrovskou. Ale zase záleží, je to škola od školy. Chlapeček, když tam přijde, tak musí poslouchat paní učitelku, a protože je muž často zpracován ze školky, tak vlastně ho to ubíjí, protože musí poslouchat, nemůže se vyřadit, nemůže se vyblbnout, nemůže soupeřit, nemůže se prát. To všechno kluka ubíjí, protože kluk potřebuje blbnout, řídit, skákat, prát se s ostatními kluky. To je naprosto přirozené, protože chlap musí mít fyzickou zdatnost kdekoli se porvat, protože může přijít jakékoliv nebezpečí. To je naše role.

A v momentě, kdy kluk není zvyklý se rvát, je zvyklý poslouchat, být poslušný, tak to v podstatě není chlap. A málokterá žena mi řekne: „Ano, jsem šťastná, že mám vedle sebe poslušného chlapa, který mě vždycky poslechne, a je někde v rohu.“ Málokterá žena to řekne. Možná by to někdy chtěla, ale dřív nebo později ji to přestane bavit, protože to není chlap. Chlap je od toho, aby ji ochránil, aby řekl, co se mu nelíbí, aby o tom s ní dokázal komunikovat, aby se žena o něj mohla opřít, aby si mohla říct: „Ty brdo, chlap to zajistí.“

Martina: Spočinout.

Slavomír Černý: Ano, spočinout. Takto se v jeho přítomnosti cítím jako žena. Tohle je něco, co je pro ženu naprosto neocenitelné. A spouště ženám to chybí, protože ženy jsou vyprahlé po mužské energii, a spousta mužů neví, jak to vytvořit, protože to nezažili.

Muž se nesmí ženy bát, nesmí se bát jejích emocí. Když žena vnímá, že se jí muž bojí, přestane si ho vážit, a to je začátek konce vztahu.

Martina: Myslíte, že neumíme udělat jin a jang, abychom vytvořili dokonalý kruh dvou energií, které, když do sebe zapadnou, tak teprve vytvoří dokonalost?

Slavomír Černý: Taťka mi říkal, že dokonalost je v hrobě. Jde jen o to fakt pochopit, co je role muže, a co je role ženy, a že muž se nesmí ženy bát, nesmí se bát jejích emocí. Když žena vnímá, že se muž ženy bojí, tak si ho v podstatě přestává vážit. Jakmile si žena přestává vážit muže, tak je to začátek konce vztahu. A toto, když jako muži nepochopíme, tak v podstatě nemáme šanci, protože potom se bude opakovat negativní vzorec. Takže to není o tom vytvořit dokonalost. Jde jenom o to pochopit, co je role muže, a co je role ženy. Role ženy není vyhrávat nad mužem, role ženy není muži cokoliv dokazovat.

Martina: „Odpojený muž“, tento termín Zimbarda už tady zazněl. Odpojuje muže od sebe sama také třeba elektronika?

Slavomír Černý: Jasně. Já jsem byl závislý na pornu, protože jsem byl úplně v pytli. Takže: Elektronika, jakékoliv návykové látky, cigarety, počítačové hry, porno, sociální sítě, scrollování – to všechno nás odpojuje od nás samotných. Uvnitř je to často tak bolestivé, že se tam bojíme podívat, a proto je důležité,

aby se muž nebál do sebe podívat. A zase k tomu potřebuje najít odvalu, a nejlépe někoho, kdo už se do sebe podíval, a dokáže o tom mluvit. Když jsme spustili projekt Restart muže, tak jsem začal mluvit o tom, jak jsem se bál žen – což bylo dřív nepředstavitelné veřejně přiznat – že jsem utíkal, že jsem se bál ženských emocí. A dneska se v naší komunitě chlapi už přiznávají. Zvednou ruku, přijdou za mnou a řeknou: „Díky, protože ty jsi mi zvědomil, že já se bojím své ženy“. Úspěšní chlapi, podnikatelé, i normální chlapi, z jakékoliv vrstvy společnosti, protože tento problém je celospolečenský. Jde o to si to jenom zvědomit, a pochopit. Protože v momentě, kdy toto muži nevnímají, tak opakují jenom ten jeden vzorec, a učí se ho malé děti, kluci, holky, a ti to pak berou do dospělosti, a dál to jenom opakují. A to je ten problém, protože to pak jde napříč společnostmi, a je to pravá epidemie. A zastavíme ji jenom tím, že to pochopíme.

Martina: Že pochopíme, že nejsou špatní ani muži, nejsou špatné ani ženy, ale každá tato skupina má svou roli, a svůj úkol, a my bychom měli zjistit, jaký je vliv mnohdy mrzačící, nepřirozené školní, a někdy i domácí výchovy, a kam vlastně patříme, a co jsme zač?

Slavomír Černý: Ano.

Muži jsou často spící lvi. A my je v KOCHferenci probouzíme do jejich síly.

Martina: Tak jednoduché to je?

Slavomír Černý: Tak jednoduché to je. A v podstatě jde jenom o to, aby si muži, kteří nás poslouchají, fakt uvědomili svou sílu, protože si často svou sílu, kterou v sobě mají, neuvědomují. Často to jsou spící lvi, odpojení lvi. A my je probouzíme do své síly. A to je tak nádherné, když se chlap probudí. A proto máme KOCHferenci. Teď tam bude 750 chlapů. Faktem je, že když si muž uvědomí, že je, tak nemusí utíkat, a že to může řešit, že ho ženská může milovat, a kdykoliv se s ním i ráda pomiluje, že může doma fungovat. To je boží. Já to tak rád v naší komunitě poslouchám, když si to chlap uvědomí, a přinese to do své rodiny. Když se to najednou z rozborceného vztahu, který v podstatě nefungoval, opraví, otočí. Když je muž chlap, je oporou, a ženská ho miluje, zbožňuje, a je tam synergie energie – mužská a ženská. To je prostě boží. Proto miluji toto dělat. Protože si to chlapi najednou uvědomí, a najednou žijí. A proto teď budou vystupovat na pódiu, a budou o tom mluvit a inspirovat, spolu se 750 chlapy, aby i ostatní chlapi viděli, že to jde. Že to není jen nějaký Černý, který si něco vymyslel, ale že už tady jsou další borci – už to bude druhý ročník – aby viděli, že to jde.

Martina: A ženám vstup zakázán?

Slavomír Černý: Samozřejmě.

Martina: Vy jste horší než na Karlštejně.

Slavomír Černý: Samozřejmě, tohle je akce pro muže, protože je to fakt jiný, než když tam jsou ženy. Je to fakt jiný, když tam jsou jen chlapi. A já to vidím u nás v komunitě, když máme třeba chlapské víkendy, nebo chlapské akce, komunitní setkání – chlapi se otevrou. Zatímco když tam je žena, tak chlapi fungují jinak. Je to prostě jiné. To tak je.

My vytváříme zdravé chlapské prostředí, aby se chlapi nebáli otevřít, a fakt už jenom to má svým způsobem terapeutický účinek, aby chlap mohl říct: „Hele, mně se rozpadá rodina.“ Ty brdŏ, a my vedeme chlapy k tomu, aby se zajímali, a chlapi se začnou ptát: „Hele. Tak mi popiš, co se tam děje? A co prožíváš?“ A chlapi to začnou popisovat. A teď se přidá zase další chlap: „Hele, já to znám. Ty jo, já to mám fakt podobný.“ A teď to začnou sdílet společně. A to není takové, že začneme objímat stromy, otevírat třetí oko, a začneme tady meditovat. To jsou naprosto logické věci, které fakt chlapi potřebují pochopit. A to je fakt boží a ozdravné, protože pak chlap odejde, a tíhu tohoto prožívání ze sebe tady dostal, vypustil to do prostoru, a není za to souzen, ponižován. Protože to už zažíval jako malý chlapeček. Jak jsem popisoval příběh se čtyřletákem, že to v sobě má, ale často se pak takový chlapeček uzavírá, odpojuje se od sebe, protože když něco řekne, tak je často sepsut maminkou, tatínkem: „Ale prosím tě, kluci nepláčou. Ale prosím tě, proč brečíš? Ty bys neměl brečet. To se nedělá.“ A když chlapeček toto vše slyší, tak se uzavírá a odpojuje –naprosto logicky – a pak to musí řešit v dospělosti za třicet, čtyřicet, za padesát let. Měl jsem dokonce šedesátiletého klienta – uzamčený, uzavřený. To se pak musí otevírat, otevírat, otevírat, aby byl emočně k dispozici, aby se nebál mluvit o emocích.

Martina: Mně se zdá, že brečíte až moc – když vás tak pozoruji.

Slavomír Černý: To jo. Ale tam je obrovský rozdíl v tom, když chlap přijde domů z práce, a negativní energii začne valit na ženu. To je špatně.

Martina: A nejenom negativní energii, ale mně přijde, že strašně moc mužů fňuká. Já jsem třeba neustále vystavena tomu, že mi spousta mužů neustále vypráví o svém zdravotním stavu.

Slavomír Černý: To je špatně.

Martina: Rozumíte mi? Cizí lidi, ale neustále...

Slavomír Černý: Muž, chlap není od toho, aby zatěžoval ženu, v uvozovkách, sračkama. Od toho má mužský kolektiv. Je rozdíl, když muž přijde a řekne: „Hele miláčku, v práci je problém. Je možné, že mě vyhodí, ale řeším to.“ Je to rozdíl v energii. Protože v momentě, kdy tam muž přijde a řekne: „Miláčku. Mně se to rozpadá, asi nebudeme mít na hypotéku, nebudeme mít peníze na kroužky.“ Co dělá žena? Automaticky za něj přebírá zodpovědnost. A spousta mužů si to neuvědomuje, a jenom řeknou: Ale já s ní chci být autentický. No jo, ale ty tu tíhu přenesesh na ni. Ale ty ženu musíš o toho chránit.

Martina: Výjimečně to jde, ale nesmí to být pravidlo.

Slavomír Černý: Ano. A to jsem chtěl říct – Martino, děkuji – výjimečně, když chlap funguje roky, a teď na něj prostě padne tíha světa, a on se rozbere, rozloží – tak rolí ženy je ho právě něhou zvednout. A to je naprosto v pohodě. Ale pokud se to děje každý týden, nebo každý měsíc, tak k němu žena ztrácí respekt, a vlastně mu přestane důvěřovat. Takže role muže je: Nenosit domů stres, ale právě pohodu, radost, klid. A napětí nechat za dveřmi domova.

Najděte si kámoše, se kterými si můžete volat, a řešit vaše problémy, abyste domů nenosili negativní energii, kterou musíte odchodit dřív, než otevřete dveře

Martina: To byste zase vyzýval k tomu, ale aby muž nebyl autentický, aby si vlastně i on tíži světa nechával pro sebe. Takhle by to asi být nemělo, protože jednoho dne ho prostě klepne, což se vám stává.

Slavomír Černý: Od toho je mužský kolektiv. Od toho je ten kámoš na telefonu, nebo kámoši, když pojede z práce. Já to chlapům v naší komunitě říkám pořád: „Najděte si kámoše, se kterými si můžete volat, se kterým můžete řešit vaše problémy, abyste už tyto problémy, nebo tuto negativní energii, nenosili domů. Takže než vkročíte do domu, než otevřete dveře, a skočí na vás dítě: Jé, tatínek přišel – tak abyste byli v pohodě, vychechtaní, vysmátí, pokud možno. To znamená, půl hodinu, nebo hodinu, než jdete z práce, než zabouchnete dveře v kanceláři, zavolejte kámošovi a řekněte mu: „Hele, já jsem v prdeli.“

Martina: A nepovede to vlastně k odcizení se ženou?

Slavomír Černý: Vůbec. On jí může říct: „Hele, miláčku, řeším teď tohle.“ Ale tam je rozdíl v energii, s jakou to řekne: Aby nefňukal, nestěžoval si, aby nebyl negativní – negáč. Ženu tohle nezajímá, a děti už to vůbec nezajímá. Jenže muži nosí právě tuto energii domů. Je rozdíl, když právě přijde, a řekne, jak jsem říkal před chvílí: „Hele miláčku, je problém. Řeším ho.“ To je chlap.

Martina: Slavomíre, my se tady bavíme o tom, že se tak trochu neumíme zorientovat: Ženy ve své roli, muži ve své roli. Máme to trochu pomotané. Ženy suplují muže, muži nám mnohdy tají, anebo naopak, když v nich bouchnou saze, tak se zase chovají agresivně. A co když se nám do toho ještě přimíchá to, s čím jsme nyní konfrontováni čím dál tím častěji: Že třeba děti ještě nevědí, pro jaké pohlaví se rozhodnou? Co s tím? Co když už máme potíže s tím nejzákladnějším: Muž – žena. A teď najednou ještě nebudeme vědět, jestli nejsme ve špatném těle? Ještě o sobě budeme mluvit v množné osobě, protože jsme přeci nebinární, a v minulém čase, a podobné věci. Narážíte i na to, že i toto třeba může vaše klienty, nebo kamarády, znejišťovat?

Slavomír Černý: My tohle zas tolik neřešíme. Protože oslovujeme muže, kteří si fakt řeší to, co je doma. Náš klient je fakt muž, který si uvědomuje, že se mu rozpadá rodina.

Martina: Promiňte, ale ten muž má pak doma třeba dítě, které toto řeší. Tak jsem to spíš myslela.

Slavomír Černý: Ano. To je právě problém, protože to jen reflektuje to, co se děje doma. V momentě, kdyby dítě od malička vidělo, že taťka je v pohodě, vychechtanej, řeší problémy, neutíká, nebojí se maminky, tak věřím, že dítě tento vzor okopíruje. To je vlastně základní princip přírody, že mládě kopíruje dospělé, jinak by nepřežilo. A děti jsou to samé, ony jenom kopírují, a proto potřebují vidět, co je správně, co je špatně, jak se chová muž, jak se chová žena, jak komunikuje taťka s dědou, taťka se starými, maminka se starými, s mladými. To všechno dítě potřebuje vidět. Ale v momentě, kdy tam vidí konstantně rozladěného tatínka, maminku, která to přebírá po něm, maminku, která si bere zodpovědnost za tatínka, tak je jasný, že v tom má guláš. To je jenom důsledek toho, že nefunguje role mezi mužem a ženou. Proto děti mají zcela zákonitě guláš, takže se jim ani nedivím.

A to je právě to peklo, které způsobujeme, pácháme na dětech. A proto je dítě dneska v depresích, protože – mluvím za muže, protože pracuji s muži – protože muži nevědí, kdo jsou, nevědí, jaká je jejich role. Proto to muži nechají vyhnívat, protože neměli vzory, neviděli to v taťkovi, neviděli to v dědovi, neviděli vzory, jak má fungovat „do prdele“ chlap. Ale je to tak. Proto my tyto vzory vytváříme v naší

komunitě, a proto budeme mít KOCHferenci, kde na pódiu uvidí, že chlap byl v pytli, ale dokázal se z toho dostat. Byl v depresích, dokázal to překonat. Zadlužil rodinu, měl rozvodové papíry na stole – a dokázal to překonat. Tohle je to, co potřebujeme vidět. A děti to potřebují vidět také. Dennodenně, aby viděly, jak tatínek komunikuje, jak komunikuje maminka, jak k tomu přistupují, jak to řeší.

Psal jsem teď knížku, a moje nevlastní dvanáctiletá dcerka přišla ze školy a řekla: „Slávečku, já napíšu knížku.“ Říkám: „Ty brďo.“ A vytvořila Holčičí deníček, protože viděla vzor ve mně, že píšu, a doma jsme se o tom furt bavili. Teď jsem napsal knihu pro muže Restart muže, a ona to viděla, a vytvořila Holčičí deníček. A teď ho odprezentovala v komunitě „Dovychovat“. A Milan Studnička s ní tam dělal rozhovor, a ona to tam přímo říká: „Viděla jsem doma, jak to Sláveček dělá, a s maminkou si furt povídají, tak jsem ho vytvořila také.“ Protože viděla vzor. A to je to, co děti potřebují vidět: Jak funguje tatínek, jak funguje maminka, jak funguje muž, jak funguje žena. A pak si to vezmou za svoje, protože pak tam je klíčová důvěra. A rodiče často nevědí, jak komunikovat s dětmi, a proto ztrácí důvěru. Proto je v dokumentu „V síti“ vidět, jak úchyláci zneužívají děti. Obrovský problém v naší společnosti.

Každému chlapovi, který projde mýma rukama, říkám: Mějte každý týden rande. Řešte tam život, ne operativu. Bav se s ní o tom, co ji štve, o tom, co by chtěla, a co chceš ty.

Martina: Slavomíre, řekněte mi: Když byste měl říct, jak jste se zatím osvědčili? Jaké máte výsledky? Kolik chlapů odchází, a jsou to čerstvě oprášení lvi, a už to nejsou ti vypelichaní kocouři?

Slavomír Černý: To je krásné. Já dělám konzultace s muži, a už mi prošli rukama stovky chlapů. Tak to, co jsem dělal opakovaně na konzultacích, že jsem dal výzvy, které jsou zdarma, a která se jmenuje: „Táta, který má doma klid.“ A tou prošlo už nějakých deset tisíc chlapů. Pak máme kurz „Vůdce smečky“, a tím prošla asi tisícovka. Pak máme „KOCH,“ což je naše couchingová metodická skupina, a tím prošlo nějakých pět set chlapů. A komunita chlapů, která mě sleduje, je nějakých sto tisíc lidí, a z toho je nějakých čtyřicet tisíc chlapů. Takže nějak takhle v číslech.

Martina: A kam směřujete vy? Vy jste už našel svojí klidnou rodinu? Vy jste ten chlap, který má doma klid a který má vedle sebe, jak říkáte, milující ženu, a pohodu v rodině?

Slavomír Černý: Mám milující ženskou, protože už tyto věci vnímám – a to vůbec nechci říct, že nemáme doma témata k řešení, máme spoustu témat. Věc je v tom, že s mojí ženou už několik let máme každý týden rande. Takže každému chlapovi, který projde mýma rukama, říkám: „Mějte každý týden rande. Řešte tam život. Neřešte operativu, řešte život. Bav se s ní o tom, co ji štve, co jí vadí. Mluv s ní o životě. Mluv s ní, co by chtěla. Popisuj, co chceš ty. Každý týden.“ To znamená, že jsme zrovna včera měli s Moničkou rande, a povídali jsme si, jak je to fakt boží, mít tento prostor. Chlap musí vytvářet prostor, aby o tom mohl se ženou mluvit, protože páry, které se rozpadají, rodiny, které se rozpadají, tak tam muž neměl prostor s ženou mluvit o životě. Jako přes kopírák. A naší chlapskou úlohou je, vytvořit tento prostor.

A já chlapům říkám: „Problém je, že jste spolu randili, pak přišly děti, rekonstrukce, hypotéka, a vy jste přestali randit, a začali jste být jako organizátoři, a obětovali jste život dětem. A proto jste v pytli. Ty musíš znovu vytvořit prostor, jako na začátku, kdy jste spolu chodili na randíčka, a hledali jste místa, kde se pomilovat. A to musíš vytvořit, i když máte dvě, nebo tři děti. Prostě to musíš najít.“ Já mám také tři děti, mám projekt, mám bambilión povinností, ale prostě si furt najdu prostor, abychom vypadli, a řeknu:

„Ženo, jdeme!“ – a povídáme si o životě. A proto mám vedle sebe milující ženskou. A to neznamena, že nemáme témata k řešení, že nemáme konflikty. Máme, jsem normální člověk, ale řešíme to. To je ten rozdíl. A moje žena to vnímá.

Martina: Slavomíre Černý, vzhledem k tomu, že vaše žena na vás čeká, tak vás už nemůžu zdržovat od rande. Jsem moc ráda, že jste přišel, a děkuji vám za to, že jste nám nabídl ryze mužský pohled na svět mužů a žen. Je to potřeba. Děkuji.

Slavomír Černý: Děkuji moc, opravdu si vážím pozvání, a fakt věřím, že chlapi nebudou zas tak naštvaní, a zkusí to vnímat, a budou chtít pochopit. Protože to je to, co potřebujeme: jak muži, tak ženy. Protože i muži mají svá témata. A ženy mají svá témata. Jde jenom o to neobviňovat muže, neobviňovat ani ženy, ale fakt chtít pochopit. To obrovsky chybí, a to je opravdu potřeba.

Všechny příspěvky s Slavomír Černý

Diskuze:

Napsat komentář

E-mailová adresa nebude publikována.